

чисто и зеленикаво въ тоя привечеренъ часъ. Само едно бързо, загушено облаче ни поръсва съ нѣколко ситни капки. После и то изчезва и високо надъ върховетѣ блѣсва една едра звезда. Несъзнателно, всички говорятъ шепнишкомъ, не смѣйки да смутятъ това диво и грандиозно мълчание, което лѣха отъ цѣлата огромна, странна и прекрасна планина.

Пиринъ — ето го, тоя приказенъ левентъ, рунтавъ, смръщенъ, потаенъ, ала винаги вѣренъ, тоя памтивѣковенъ стражъ на племето, тоя хубавецъ „Иринъ-Пиринъ“ на Ботева, уединенъ сега въ дрезгавинигѣ на вечерьта и порастналъ до небето, самъ цѣлъ единъ свѣтъ, безучастенъ къмъ всичко останало, вдълбоченъ въ своята тежка предвѣчна мисль. Ето го — това голѣмо сърдце, въ което бие пулсътъ на цѣлъ народъ и което се разтвара предъ насъ съ сурова, мълчалива и сдържана нѣжностъ.

Огънятъ пламти и прѣщи вече, веселъ, жълто-червенъ въ синкавия здрачъ. Мирише на смола и здравецъ. Изведнажъ става хладно и коняритѣ покриватъ мулетата.

Нощьта пада бързо, черна и студена